

[Alfred Hansen]

modtagernes løntilbageholdenhed skal legalisere en statslig ØD-ordning med en central fond. Der er ingen overskud i stålvalseværket – det kan man naturligvis beklage – men socialdemokratiets ØD-model går jo ud på, at man skal tage fra de gode virksomheder og dele ud til medarbejderne på de dårlige virksomheder. Det er jo meningen med den centrale fond, at er der ikke noget ved stålvalseværket, så kan man da tage fra Thrige-Titan i Odense eller fra Hastrupfabrikkerne og lægge det i samme kasse og så dele ud til samtlige lønmodtagere på alle danske virksomheder.

Min filosoferen over EF og landbrugsproblemerne og stålproblemerne går altså på – og jeg vil gerne spørge, om ikke ministeren er enig i det – ganske konkret, at EFs stål- og landbrugsordninger har bevirket, at både EFs kornpriser og EFs stålpriser ligger over verdensmarkedsprisen. Hvis jeg kan få ministerens bekræftelse eller afkræftelse af denne påstand, vil jeg være meget tilfreds.

Industriministeren (Erling Jensen):

De sidste fire indlæg har været præget af diametralt modsatte holdninger, men af absolut enighed i konklusionen: man vil ikke være med, og det må vi tage til efterretning.

Hr. Ellemann-Jensen sagde: mener ministeren virkelig, at det er netop denne plan? Nej, det mener jeg ikke, men det er en plan af samme økonomiske indhold, og hvis hr. Ellemann-Jensen og jeg er af den opfattelse, at statens bidrag her er i overkanten af, hvad vi er i stand til at præstere – hr. Ellemann-Jensen mener, det er for meget, jeg mener, det er nødvendigt, men jeg er også helt klar over, at det ikke kan blive højere – forudsætter det for det første, at staten virkelig kommer med nye penge og ikke bare afskriver noget, der ikke ændrer væsentligt på den fortsatte drift, og det forudsætter dernæst, at andre involverede – de danske banker, de udenlandske banker, de private aktionærer – kommer med det, der er deres bidrag for at få denne plan til at fungere. Men det er klart, at kommer det samme beløb af nye penge på en anden måde, kommer den samme afskrivning af den for store gæld, fra godt 1 mia kr. til 690 mill. kr., på en anden måde, er det da lige så lykkeligt. Det har alt-

så bare ikke været stålvalseværket muligt at se, hvordan denne anden måde skulle være.

Spørger hr. Ellemann-Jensen mig, vil jeg sige, at jeg ville have sat meget pris på, om de private aktionærer havde været i stand til at præstere mere end 54 nye millioner kroner. Jeg ville have sat meget pris på, om de danske banker havde været i stand til at præstere mere end det, planen er udtryk for. Jeg ville have sat meget pris på, om de 18 banker, der udgør et stort internationalt bankkonsortium, havde været i stand til at præstere mere end det, planen forventer af dem. Men det har stålvalseværkets bestyrelse ikke ment var muligt, og jeg har grund til at tro, at den har prøvet, så langt som det overhovedet kunne lade sig gøre, og at vi nu kun må nære den nødvendige forhåbning, at det så til gengæld også holder og holder i fuldt mål, uden slinger. Det er klart, at det er forudsætningen – det er også fremgået af bemærkningerne – for, at jeg overhovedet vil være i stand til at udnytte den bemyndigelse, jeg beder om i forbindelse med dette lovforslag.

Det er altså ikke netop denne plan, men det er nedskrivningen af gælden, det er balancen på regnskabet ud fra de givne forudsætninger i en årrække, det er den nye kapital, der er væsentlig.

Hr. Ellemann-Jensen overfortolkede mig nok lidt, da han talte om kvoter, for det, jeg sagde, var, at når vi er ovre den periode, der nu drøftes kvoter for – så vidt jeg husker 1. juli 1981 til 1. juli 1982 – er der ikke truffet aftale om det endelige indhold af de nye kvoter. Derimod vil det fremgå også af stålvalseværkets redegørelse, at det er stålvalseværkets absolutte vurdering, at det, stålvalseværket tager sit udgangspunkt i, er en produktionsstørrelse, som er i overensstemmelse med den kvotaordning, der kan forventes at komme til at foreligge i Eurofer for det kommende år fra 1. juli.

Da hr. Ellemann-Jensen igen og igen nævnte usikkerheden omkring kvoter og priser, var han dog samtidig så loyal, at han nævnte, at denne usikkerhed havde han læst sig til såvel i stålvalseværkets redegørelse som i mine bemærkninger.

Og det er så i øvrigt mit svar til hr. Askjær Jørgensen, som jeg ellers ikke skal ofre megen tid på. Når hr. Askjær Jørgensen overspiller min usædvanlige beskedenhed i dag og siger: »ministeren aner intet om«, så har